

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/123/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0019200243
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:0019200243.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudcov JUDr. Borisa Brondoša a JUDr. Jarmily Čabaiovej v spore žalobkyne Mgr. O. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXXX/X, XXX XX Z., zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Szárszoi, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 071 01 Michalovce, proti žalovanému SVB - Embyt 3, so sídlom Saleziánov 4, 071 01 Michalovce, IČO: 42 100 810, zastúpenému JUDr. Ivetou Fejlekovou, advokátkou, Nám. osloboditeľov 25, 071 01 Michalovce, o vyslovenie neplatnosti zhromaždenia vlastníkov bytov, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Michalovce z 8. októbra 2019, č. k. 12C/1/2019-70

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému 100% trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Michalovce (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom vo veci samej zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala vyslovenie neplatnosti zhromaždenia vlastníkov bytov a priznal žalovanému voči žalobkyňi nárok na plnú náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie tým v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorú žalobkyňa skutkovo vystavala na tvrdení, že dňa 12.12.2018 sa uskutočnilo zhromaždenie vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome súp. č. XXXX na ulici K. X v Z., ktorého sa žalobkyňa ako výlučná vlastníčka bytu č. XX v predmetnom bytovom dome zúčastnila, pričom toto zhromaždenie bolo zvolané v rozpore s ust. § 14a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ďalej nebol odsúhlasený program schôdze a výsledky hlasovania k jednotlivým bodom programu, nebola zvolená volebná, návrhová a mandátová komisia, zo zhromaždenia nebolo prijaté ani zverejnené žiadne uznesenie, v rozpore so zákonom bola schválená aj odmena predsedovi a členom rady, na schválenie ktorej sa vyžadovalo 36 hlasov, pričom hlasovania sa zúčastnilo len 31 osôb. Preto sa ako prehlasovaná vlastníčka bytu v súlade s § 14 ods. 8 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov obrátila na súd, aby v tejto veci rozhodol a určil, že zhromaždenie vlastníkov bytov a nebytových priestorov konané dňa 12.12.2018 je neplatné.

3. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vyšiel bezo zvyšku z takto žalobkyňou tvrdeného skutkového stavu, pričom na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 14a ods. 2, 5, 6 a 8, § 14b ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v platnom znení, z ktorých vyvodil záver o nedôvodnosti žaloby, keďže ustanovenie § 137 písm. d) CSP dáva možnosť domáhať sa žalobou vyslovenia neplatnosti konkrétneho právneho úkonu alebo neplatnosti konania, ktoré je podobné právnomu úkonu. V danom prípade sa však žalobkyňa domáhala vyslovenia neplatnosti zhromaždenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov ako celku s odkazom na § 14a ods.

8 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Súd prvej inštancie mal teda za to, keďže žalobkyňa svojou žalobou nenapadá platnosť konkrétneho právneho úkonu, že predmetná žaloba nemá oporu v žalobkyňou označenom hmotnoprávnom ustanovení zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a preto sa nemožno domáhať vyslovenia jeho neplatnosti ako celku. Ďalším dôvodom pre nevyhovenie žalobe bol podľa názoru súdu prvej inštancie nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, keďže ustanovenie § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z.z. predpokladá, že na strane žalovaných mali byť osoby tých vlastníkov bytov, ktorí hlasovali v prospech prijatého rozhodnutia napadnutého žalobou. Napokon rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. výlučným procesným úspechom žalovaného v spore.

4. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní žalobkyňa namietala, že hoci poukázala na konkrétne porušenia zákona č. 182/1993 Z.z. zo strany žalovaného pri zvolávaní zhromaždenia, jeho priebehu, oznámenia o jeho výsledku a pod., súd prvej inštancie sa nimi nezaoberal, nevykonal v tomto smere žalobkyňou navrhované dôkazy preukazujúce formálne (procesné) aj vecné (obsahové) nedostatky zvolania a priebehu zhromaždenia a prijatých rozhodnutí, pričom sa v odôvodnení rozsudku obmedzil iba na konštatovanie, že predmetná žaloba nemá oporu v žalobkyňou označenom hmotnoprávnom ustanovení zákona č. 182/1993 Z.z., keďže sa podľa súdu prvej inštancie nemožno domáhať vyslovenia neplatnosti zhromaždenia vlastníkov bytov ako celku, s čím žalobkyňa nesúhlasí aj z dôvodu, že z ustanovenia § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z.z. nevyplýva, ako má byť správne formulovaný petit žaloby a teda že nedostatok právnej úpravy v tomto smere nemôže mať za následok stratu možnosti dotknutého vlastníka bytu domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou, teda žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal ňou navrhnuté dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalobkyňa v odvolaní ďalej polemizovala so záverom prvoinštančného súdu o nedostatku vecnej legitímácie žalovaného v konaní. V tejto otázke zastávala opačný názor, podľa nej v danom prípade nejde o spor medzi jednotlivými vlastníkami bytov, ale o spor medzi vlastníkom bytu a orgánmi spoločenstva, pričom na jeho podporu v podstatnom zopakovala svoju argumentáciu uvedenú vo svojom vyjadrení z 29.4.2019. Svojimi odvolacími námietkami poukazujúcimi na to, že súd prvej inštancie nevykonal žalobkyňou navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a vytykajúcimi nesprávne právne posúdenie veci, žalobkyňa podľa posúdenia odvolacieho súdu uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) a h) C.s.p.. V odvolaní odvolateľkou formálne citované ďalšie odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a) a b) C.s.p. neboli podopreté konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na nedostatok podmienok konania a na nesprávny procesný postup súdu, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu neboli tieto ďalšie odvolacie dôvody odvolateľom materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnené. Odvolací súd v tejto spojitosti upriamuje pozornosť na záver vyplývajúci z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 90/2019 z 5. novembra 2019, v zmysle ktorého odvolací dôvod nemôže spočívať len na všeobecnom vyjadrení nespokojnosti s rozhodnutím bez bližšej špecifikácie vytykaných nesprávností v kontexte konkrétnych okolností prípadu. Napokon odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

5. Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu stotožnil so spôsobom právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p. a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) a h) C.s.p. a dospel k záveru, že nie je (odvolanie) dôvodné. Tento rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 26.5.2021 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu, pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p..

7. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení ťažiskovo konštatuje, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje za vecne správne (§ 387 ods. 1 C.s.p.) a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá C.s.p.). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné argumenty žalobkyne v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C.s.p.), odvolací súd dodáva:

8. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne vyložil alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

9. Súd prvej inštancie na zistený a daný skutkový stav použil správny predpis, správne ho aj vyložil a aplikoval, to znamená, z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobkyne.

10. Žalobkyňa svojimi odvolacími námietkami ťažiskovo nastolila predmetom odvolacieho prieskumu správnosť posúdenia otázky formulácie žalobného návrhu a vecnej legitímácie žalovaného. Jej odlišné nazeranie na túto otázku je vystavané na presvedčení, že z ustanovenia § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej „cit. zák.“) nevyplýva, ako má byť správne formulovaný petít žaloby, a preto nedostatok právnej úpravy nemôže brániť vlastníkovi bytu domáhať sa ochrany svojich práv cestou súdu resp., že v danom prípade nejde o spor medzi jednotlivými vlastníkmi bytov, ale o spor medzi vlastníkom bytu a orgánmi spoločenstva. Táto jej predstava, ale nie je správna.

11. Predmetom konania vo veci samej je určenie neplatnosti zhromaždenia vlastníkov bytov a nebytových priestorov SVB -Embyt 3, ktoré sa konalo dňa 12.12.2018, teda nie neplatnosť jeho konkrétnych rozhodnutí, resp. uznesení. V konaní nebolo sporné, že na predmetnom zhromaždení nebolo prijaté ani zverejnené žiadne rozhodnutie.

12. Právna norma obsiahnutá v ustanovení § 14a ods. 8 cit. zák. predstavuje jediný zákonný prostriedok právnej ochrany pre vlastníkov, ktorí boli pri výkone svojich hlasovacích práv v rámci rozhodovania o určitej otázke prehlasovaní alebo ktorí sa o výsledku hlasovania nemohli dozvedieť alebo ak sa nedosiahla potrebná väčšina hlasov na prijatie konkrétneho rozhodnutia. Právnym prostriedkom ochrany týchto vlastníkov je žaloba podaná na súde v zákonom ustanovených lehotách, ktoré sú pre určité kategórie vlastníkov odlišné.

13. Pri podrobnom výklade predmetného ustanovenia je potrebné najmä vecne odlíšiť skutkové podstaty, resp. situácie, v ktorých je možné zo strany vlastníka podať tento osobitný druh žaloby na súde. Zároveň je dôležité určiť aj okruh aktívne legitimovaných osôb na uplatnenie tohto špeciálneho prostriedku právnej ochrany, ktorý je upravený len v cit. zák. Právo podať žalobu na súde podľa interpretovanej právnej normy nemajú všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome, ale len niektorí z vlastníkov, ak samozrejme nejde o prípad rovnosti hlasov alebo nedosiahnutia potrebnej väčšiny hlasov pri hlasovaniach.

14. Z uvedenej dikcie i gramatického výkladu tejto právnej normy (§ 14a ods. 8 cit. zák.) je zřejmé, že zákon stanovuje ochranu len pre prehlasovaných vlastníkov v dome. V dôsledku toho a contrario platí, že rovnakú právnu ochranu nepožívajú tí vlastníci, ktorí sa buď vôbec nezúčastnili na schôdzi (zhromaždení) vlastníkov, ktorá prijala predmetné uznesenie, hoci o nej boli riadne a včas informovaní, ale logicky ani tí vlastníci, ktorí hlasovali za prijatie väčšinového rozhodnutia (k tomu pozri rozhodnutie NS ČR, sp.zn. 22Cdo 1812/2001). Použitím argumentu per eliminationem potom nevyhnutne platí, že oprávnenie podať žalobu nepatrí ani vlastníkom, ktorí sa schôdze (zhromaždenia) síce zúčastnili, ale o

konkrétnej otázke, ktorá má byť napadnutá žalobou nehlasovali, resp. sa zdržali hlasovania. Z povahy veci vyplýva, že títo vlastníci ani dobrovoľne nevyužili svoje hlasovacie právo a tak nemohli byť logicky ani prehlasovaní. Oprávnenie podať žalobu nemá ani správca za predpokladu, že nie je vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru v dome. Tieto právne závery podporuje aj judikatúra súdov (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 13Co 109/2007 z 23.10.2007 alebo rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 23Co 172/2009 z 29.6.2009).

15. Z hľadiska aktívnej vecnej legitímácie je okruh oprávnených osôb na prvý pohľad stanovený celkom jasne. Vždy môže ísť len o vlastníka bytu či nebytového priestoru v dome, ktorého práva či právom chránené záujmy boli rozhodnutím ostatných spoluvlastníkov spoločných častí a spoločných zariadení podľa jeho názoru nejakým spôsobom dotknuté.

16. Pokiaľ ide o určenie pasívnej vecnej legitímácie, má odvolací súd za to, že žalovaný označený žalobe nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti vo vzťahu strán (subjektov) konania.

17. Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna strana konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (aktívna legitímácia), a subjekt na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (pasívna legitímácia). Posúdenie, či ten-ktorý subjekt je v konaní nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia alebo povinnosti, je súčasťou právneho posúdenia veci.

18. Na to, aby sa niekto stal stranou sporu netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

19. Vecná legitímácia vo všeobecnosti vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta. Nedostatok vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu) alebo pasívnej (na strane žalovaného) je vždy bez ďalšieho dôvodu pre zamietnutie žaloby. Vo všeobecnosti pasívna vecná legitímácia prislúcha osobe, ktorá je žalobcom označená za nositeľa určitej subjektívnej hmotnoprávnej povinnosti, ktorá je predmetom sporu a ktorej zodpovedá hmotnoprávne oprávnenie žalobcu, ktorého sa voči pasívne legitimovanej osobe domáha.

20. V posudzovanej veci žalobkyňa uplatnila právo podľa § 14a ods. 8 cit. zák., preto vecnú legitímáciu strán konania bolo potrebné posudzovať podľa tohto hmotnoprávneho predpisu. Legitímácia žalobkyne je daná v tomto konaní jej postavením prehlasovaného vlastníka bytu na zhromaždení vlastníkov bytov dňa 12.12.2018. Legitímácia žalovanej strany však nie je daná, lebo žalobkyňou označený subjekt konania na tejto strane nezodpovedá ust. citovaného zákona.

21. Podľa § 13 ods. 1 cit. zák., s vlastníctvom bytu a nebytového priestoru v dome je nerozlučne spojené spoluvlastníctvo spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, príslušenstva a spoluvlastníctvo alebo iné spoločné práva k pozemku.

22. Podľa § 14 ods. 1 cit. zák. vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo a povinnosť zúčastňovať sa na správe domu a hlasovaním rozhodovať ako spoluvlastník o všetkých veciach, ktoré sa týkajú správy domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, spoločných nebytových priestorov, príslušenstva a pozemku zastavaného domom alebo príslušeného pozemku.

23. Vo vzťahu k predmetu konania preskúmvanej veci, povaha ktorého je daná ust. § 14a ods. 8 cit. zák., so zreteľom na vyššie cit. zákonné ustanovenia v spojení aj s ust. § 10 cit. zák., má odvolací súd za to, keďže zhromaždenie, ktoré je orgánom spoločenstva, tvoria všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov, že prípadné rozhodnutia zhromaždenia vlastníkov bytov z 12.12.2018 sa dotýkajú všetkých vlastníkov bytov v predmetnom bytovom dome (porovnaj znenie § 14 ods. 2 cit. zák., podľa ktorého na účely rozhodovania vlastníkov sa za schôdzu vlastníkov považuje aj zhromaždenie). Vzhľadom na charakter hmotnoprávneho vzťahu predmetného sporu (§ 14a ods. 8 cit. zák.) ide o tzv. nútené nerozlučné procesné spoločenstvo, preto pasívna vecná legitímácia svedčí všetkým vlastníkom bytov v bytovom dome (porovnaj napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 194/2012, z 12. 4. 2012, podľa ktorého názoru je nepochybné, že sú to iba a len vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ktorí realizujú svoje vlastnícke práva práve hlasovaním, a závery v hlasovaní prijaté sú rozhodnutím vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Rozhodnutie prijaté príslušnou väčšinou vlastníkov bytov a nebytových priestorov je prejavom ich väčšinovej vôle. Následne je toto ich rozhodnutie realizované /v danom prípade správcom - žalovanou/. V prípade rozhodnutia súdu o neplatnosti hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov by došlo k anulovaniu rozhodnutia prijatého príslušnou väčšinou vlastníkov bytov a nebytových priestorov v rámci tohto hlasovania a vo svojej podstate k zmene rozhodnutia príslušnej väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Je preto samozrejmé, že účastníkmi konania o určenie neplatnosti hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov musia byť všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome).

24. Spoločenstvo síce združuje a zastupuje všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ide však o samostatný právny subjekt majúci nielen vlastnú právnu subjektivitu, ale aj samostatnú procesnú spôsobilosť. Ide teda vždy o subjekt odlišný od ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Tvorcom prejavu vôle, ktorý sa transformuje do podoby uznesení prijatých na schôdzach vlastníkov bytov a nebytových priestorov, a do rozhodnutí prijatých písomným hlasovaním sú totiž samotní vlastníci bytov a nebytových priestorov prítomní na schôdzi, alebo prejavom vôle pri písomnom hlasovaní, a len oni môžu byť žalovanými subjektmi v spore (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5Co 195/2013, z 9. 9. 2014, rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1 Co 148/2014, z 19. 11. 2014, rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23 Co 693/2014, z 1. 2. 2016).

25. Podľa ustanovenia § 78 ods. 1 a 2 C.s.p. nútené spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu. Súd žalobu zamietne, ak nie je splnená podmienka účasti všetkých subjektov podľa odseku 1.

26. Pokiaľ žalobkyňa označila za žalovaného správcu bytového domu, ktorým je spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, jej postup nebol správny. Uvedené spoločenstvo vykonáva správu bytového domu, zabezpečuje výkon uznesení prijatých na schôdzi vlastníckymi bytov, ale nezodpovedá za obsah takýchto platných rozhodnutí vlastníkov bytov. Aj podľa názoru prezentovaného v odbornej literatúre v konaní podľa ustanovenia § 14 ods. 4 cit. zákona (teraz § 14a ods. 8) je potrebné žalovať všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pri akejkoľvek skutkovej podstate vymedzenej týmto ustanovením a to bez ohľadu na to, či výkon správy realizuje spoločenstvo vlastníkov alebo správca (pozri. Valachovič, M., Grausová, K., Cirák, J., Zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2012, 912 s.). Ak sa žalobkyňa domáha (hoci nesprávne) neplatnosti zhromaždenia ako celku, ktoré tvoria a na ktorom prejavujú svoju vôľu jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome, nejde a nemôže ísť o spor medzi prehlasovaným vlastníkom bytu a spoločenstvom.

27. Z tohto dôvodu musí byť žaloba podaná podľa ust. § 14a ods. 8 cit. zák. smerujúca voči spoločenstvu, ktoré realizuje výkon správy súdom nevyhnutne zamietnutá pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Ako odvolací súd uviedol vyššie, tvorcom prejavu vôle, ktorý sa transformuje do podoby uznesení prijatých na schôdzach vlastníkov, sú totiž samotní vlastníci bytov a nebytových priestorov prítomní na schôdzi alebo zhromaždení vlastníkov. Len oni teda môžu byť žalovanými subjektmi v spore podľa ust.

§ 14a ods. 8 cit. zákona, lebo len ich rozhodnutia ich právne zaväzujú, t.j. vyplývajú z nich práva a povinnosti.

28. Pokiaľ ide o posúdenie otázky správnej formulácie žalobného návrhu, je potrebné súhlasiť so žalobkyňou, že ustanovenie § 14a ods. 8 cit. zák. ponecháva skladbu a formuláciu petitu na vôli žalobkyne. Z povahy vecí vyplýva, že ním môže byť určenie, či rozhodnutie bolo prijaté vlastníkami bytov a nebytových priestorov, teda či platí, zaväzuje vlastníkov alebo nie, prípadne či je neplatné (pri rozhodovaní súdov dochádza k posúdeniu, či boli dodržané zákonné a zmluvné ustanovenia vzťahujúce sa na prijatie daného rozhodnutia). Ide o určujúce rozhodnutie súdu podľa osobitného zákona a nie podľa ustanovenia § 137 písm. c) C.s.p. a preto sa nevyžaduje preukázanie naliehavého právneho záujmu. Procesný nárok (určenie neplatnosti zhromaždenia ako celku), ktorý učinila žalobkyňa predmetom tohto konania, je však uplatnený nesprávne. Podľa názoru odvolacieho súdu musí prehlasovaný vlastník napadnúť určovacou žalobou podľa § 137 písm. d) C.s.p. v nadväznosti na ust. § 14a ods. 8 cit. zák. konkrétny výsledok hlasovania, ktorým sa navonok prejavila vôľa jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov prítomných na zhromaždení a nie zhromaždenie, ktoré je tvorené všetkými vlastníkami bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome, ako celok.

29. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalobkyne týkajúcu sa toho, že súd prvej inštancie nevykonal žalobkyňou navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ktorou uplatnila odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p., odvolací súd konštatuje, že nedostatok vecnej legitímácie je vždy a bez ďalšieho dôvodom pre zamietnutie žaloby, teda vo veci nie je potrebné, účelné a ani hospodárne vykonávať ďalšie stranou navrhované dokazovanie, pokiaľ súd z doposiaľ vykonaných dôkazov zistí, že niektorá zo strán nie je vecne legitimovaná v spore. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 8.10.2019 navyše odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie na pojednávaní oboznámil listinné dôkazy predložené žalobkyňou v spore na č.l. 4 až 23 spisu, pričom právny zástupca žalobkyne nenavrhol doplnenie dokazovania.

30. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil procesným postupom podľa ust. 387 ods. 2 C.s.p., a to v napadnutom zamietavom výroku, aj v závislom výroku o trovách konania (§ 367 ods. 2 veta druhá C.s.p.), majúcom správny základ v plnom procesnom úspechu žalovaného v spore.

31. Podľa ust. § 396 C.s.p. , ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

32. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. V odvolacom konaní mal žalovaný plný procesný úspech, a preto mu v súlade s citovaným ust. § 255 ods. 1 C.s.p. vzniklo právo na 100% náhradu trov odvolacieho konania.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej

otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).